

Sygn. akt II PK 279/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa M. P. i in.
przeciwko (...) Centrum Chorób (...) w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki E. M. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. – w sprawie z powództwa M. P. i in. przeciwko (...) Centrum Chorób (...) w W. o wynagrodzenie – oddalił apelację: E. M., M. M., U. R., M. S., A. T., A. W. i D. W. od wyroku łącznego Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 26 lutego 2013 r. oddalającego powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka E. M. zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że istotne zagadnienie prawne sprawy dotyczy następującej kwestii:

„Czy istnieją podstawy prawne do przyjęcia, w świetle wykładni przepisu art. 18^{3a} § 4 Kodeksu Pracy, oraz przepisu art 18^{3c} § 1 i § 3 Kodeksu Pracy, że nie istnieje dyskryminacja płacowa pośrednia, w przypadku świadczenia pracy przez pielęgniarki, w jednym szpitalu, na dwóch tożsamyh oddziałach, które to pielęgniarki posiadają takie same kwalifikacje zawodowe, potwierdzone dokumentami przewidzianymi w odrębnych przepisach, w sytuacji, gdy Sąd nie ustala należycie i w pełni stanu faktycznego, poprzez nieuprawnioną odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu pielęgniarstwa (art. 278 § 1 K.P.C. w zw. z art. 227 K.P.C.), na okoliczność wykonywania jednakowej pracy lub pracy o jednakowej wartości, a jedyną przesłanką różnicującą wysokość wynagrodzenia pielęgniarek są różne miejsca świadczenia ich pracy?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem przepisu

prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571); 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179); 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504) i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym

określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451). Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. musi występować w sprawie – wynikać na tle podstaw zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji. Nie można przedstawiać w ramach tego zagadnienia kwestii opartych na założeniach sprzecznych z podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z powyższego wynika, że skarżąca, motywując wniosek w wyżej przedstawiony sposób, nie przedstawiła zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., które miałyby świadczyć o potrzebie przyjęcia jej skargi do merytorycznego rozpoznania. Przede wszystkim brakuje odpowiedniej juretrycznej argumentacji, którą autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej wykazałby, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące przedstawionych w uzasadnieniu wniosku przepisów prawa materialnego. Zamiast tego uzasadnienie wniosku opiera na twierdzeniach będących prostym zaprzeczeniem podstawie faktycznej zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Okręgowego w G. Autor skargi ogranicza się do twierdzenia – jak to przedstawia w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jego skargi do rozpoznania – o nieustaleniu „należycie i w pełni stanu faktycznego, poprzez nieuprawnioną odmowę przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu pielęgniarstwa (art. 278 § 1 K.P.C. w zw. z art. 227 K.P.C.)”. Takie twierdzenie – dotyczące w istocie sugerowanego w skardze naruszenia przepisów postępowania – nie przekonuje o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczącego powołanych we wniosku przepisów prawa materialnego – art. 18^{3a} § 4 k.p. oraz art. 18^{3c} § 1 i § 3 k.p. Niezależnie od powyżej wskazanej wadliwości uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania podkreślić trzeba, że analizy interpretacyjne wskazanych w uzasadnieniu wniosku przepisów kodeksu pracy były

już wielokrotnie przeprowadzane w judykaturze Sądu Najwyższego, w tym między innymi w orzeczeniach powołanych przez skarżącego w rozpatrywanej skardze kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.